

L'aigua és un bé comú i escàs, per tant és de gran importància l'aprofitament, reciclant i reutilitzant, de les aigües pluvials i residuals.

A Castelló de la Plana les seues venes són les sèquies, que tot i desaparèixer o preexistir en el substrat, sota els edificis, han estructurat el naixement d'aquesta ciutat, una ciutat agrícola.

És per això que tradicionalment la relació dels seus habitants amb l'aigua que circulava per les sèquies o s'acumulava a molins i basses era molt directa. Tant el treball com l'oci s'hi desenvolupaven així doncs tots, qui més qui menys, eren conscients de la importància del seu entorn més proper, replet de camins per recórrer, de l'agricultura i el treball dels agricultors, com també de la importància vital de l'aigua.

Actualment la presència de la ronda, els casos de la perifèria de la ciutat, així com la seua introspecció i molt major foment de l'oci i cultura de platja es converteixen en obstacles perquè continue vigent el ja dit reconeixement veïnal. Pel que fa a al pluja, com diu la cançó de Raimon "no sap ploure, o plou poc o plou massa", la pluviometria mitjana augmenta però la caiguda d'aigua es concentra en pocs dies.

El projecte crea una nova línia d'unió entre el camp i la ciutat treballant el límit de la ronda a costat -barri dormitori d'últim creixement de vida nul·la quotidiana- i costat -solar abandonat-. Anclant-se i reavivament construccions abandonades com el "Segon Molí" i soterrades, la sèquia Major, enllaçant amb el sistema actual de reg per degoteig, camins i tarongers, generant noves oportunitats d'ocupació. En definitiva, intentant estirar així "línies de vida".

Aquesta línia passa doncs a considerar-se una columna vertebral. La seua articulació no seria possible sense la presència de l'aigua, com a primer fluid, el recorregut de les persones pel passeig generat, com a segon. Les seues vèrtebres passen a ser els serveis mínims del nou programa proposat i, finalment, la possible prolongació cap a solar buits que travessa, les seues extremitats.

Atenent als durs temps econòmics, la construcció de la columna està pensada de manera ràpida i fàcil d'executar gràcies a la prefabricació, longituds i amplades màximes de 24 i, 2.5 i 5.2, metres respectivament, i per fases segons l'anteriorment explicat:

La primera, indispensable i permanent, dels nuclis i jàsseres de secció H de formigó. Possibilita el sistema d'aigües pluvials com a plataforma del circuit elevat de depuració natural connecta les basses que recullen l'aigua de la pluja a nivell del sòl. L'aigua s'emmagatzema i reutilitza en els serveis mínims del programa, entrant posteriorment en un cicle de residuals, o en la incorporació al sistema de degoteig del camp en èpoques de sequera. Segons una pluviometria mitjana l'aigua tractada podria ser fins de 7200m³/any. Poca en relació a les quantitats necessàries per al camp, però més que necessària quan no hi ha res.

La segona, del passeig de fusta laminada que penja de les jàsseres de formigó, entrellaça el recorregut de l'aigua amb el de les persones.

La tercera, tancament ceràmics en alguns casos del sotapont, habilitant-lo.

La quarta, a partir de construccions efímeres amb estructures de canyes i palets, l'extensió d'ús pels solars.

Tant materials com programa emfatitzen i reforcen allò existent. Potenciant materials locals (ceràmica, canyes, cànem) i reciclats (mèrmes ceràmiques, palets, plàstic) provinents de la indústria portuària, ceràmica i de la mateixa urbs i estructurant el programa entorn a quatre grans grup: aigua, agricultura & entorn, esport i cultura & oci.

Definint així un oasis bucòlic que podria atendre a les diferents particularitats de la perifèria, organitzant un sistema que replanteja la unió entre la ciutat i el seu entorn.

[crònica]

Castelló de la Plana, ciutat-camp

Teresa Gòmez-Fabra Gala

prof.: J.Coll, A.Sanmartín, E.Cadaval, A.Huguet, J.Pagès